

Téma: Badatel v krajině

PSANÍ Z VESMÍRU

Tak jsem se dozvěděl druhou velmi důležitou věc: že totiž planeta, odkud malý princ pochází, je sotva větší než dům. To mě nemohlo příliš překvapit. Dobře jsem věděl, že kromě velkých planet, jako jsou Země, Jupiter, Mars, Venuše, které dostaly jméno, existují ještě stovky jiných, které jsou někdy tak malé, že dá hodně práce spatřit je alespoň dalekohledem.

Každý den jsem se dozvídal něco o jeho planetě, o odjezdu, o cestě. Aby mohl planetu opustit, využil, myslím, tahu divokých ptáků. Žil v oblasti asteroidů 325, 326, 327, 328, 329 a 330. Nejdříve se tedy vypravil na ně, aby tam hledal nějakou práci a poučení.

Šestá planeta, z těch co navštívil, byla desetkrát větší. Bydlil na ní starý pán a spisoval obrovské knihy. „Ale hleďte, badatel!“ zvolal, když spatřil malého prince. Malý princ se posadil na stůl a byl trochu udýchán. Tolik se už nacestoval!

„Odkud přicházíš?“ zeptal se ho starý pán.

„Co je to za tlustou knihu?“ řekl malý princ. „Co tu děláte?“

„Jsem zeměpisec,“ odpověděl starý pán.

„Co je to zeměpisec?“

„To je vědec, který ví, kde jsou moře, veletoky, města, hory a pouště.“

„Vaše planeta je moc hezká. Jsou tu oceány?“

„To nemohu vědět,“ odpověděl zeměpisec.

„Ach!“ (Malý princ byl zklamán.) a hory?“

„To nemohu vědět,“ řekl zeměpisec.

„A města a řeky a pouště?“

„To také nemohu vědět,“ řekl zeměpisec.

„Vždyť jste zeměpisec?“

„Ovšem,“ řekl zeměpisec, „ale nejsem badatel. A nemám žádné badatele. Zeměpisec nikdy nepočítá města, řeky, hory, moře, oceány a pouště. Zeměpisec je příliš důležitý, než aby se mohl toulat... Neopouští svůj psací stůl, ale přijímá návštěvy badatelů. Vypytává se jich a zapisuje jejich vzpomínky. Požaduje se ale od badatele, aby podal důkazy. Objeví-li například nějakou velkou horu, musí odtamtud přinést velké kameny.“

Zeměpisec se náhle rozohnil.

„Ale ty přicházíš zdaleka! Ty jsi badatel! Popiš mi svou planetu!“

A zeměpisec si rozevřel knihu záznamů a ořezal tužku. Vypravování badatelů se zaznamenávají nejprve tužkou. Inkoustem se zapíše, teprve až badatel podá důkazy.

„Tak povídej!“ vyzval ho zeměpisec.

„Ó, u mne doma to není moc zajímavé,“ řekl malý princ, „je to tam docela malinké. Mám tři sopky. Dvě jsou v činnosti a jedna je vyhaslá. Ale člověk nikdy neví. Mám také květinu“.

Malý princ si dodal odvahy.

„Co mi radíte, abych navštívil?“ zeptal se.

„Planetu Zemi,“ odpověděl zeměpisec. „Má dobrou pověst...“

Když byl malý princ na Zemi, byl velice překvapen, že nikoho nevidí. Už měl strach, že si popletl planetu, když tu nějaký kroužek barvy měsíce se pohnul v písku.

„Dobrou noc,“ řekl malý princ jen tak nazdarbůh.

„Dobrou noc,“ odpověděl had.

„Na kterou planetu jsem to spadl?“ zeptal se malý princ.

„Na Zemi, do Afriky,“ odpověděl had.

„Ach! ... A na Zemi nikdo není?“

„Tady je poušť. A na pouštích nikdo není. Země je veliká,“ řekl had.

Malý princ vystoupil na vysokou horu. Jediné hory, které kdy poznal, byly tři sopky, a ty mu sahaly po kolena. A vyhaslé sopky používal jako stoličky.

Z téhle vysoké hory, pomyslí si, uvidím naráz celou planetu a všechny lidi... Ale spatřil jen jehlovité špičky skal.

„Dobrý den,“ zvolal nazdařbůh.

„Dobrý den ... Dobrý den... Dobrý den...“, opakovala ozvěna.

„Kdo jste?“ řekl malý princ.

„Kdo jste?... Kdo jste?... Kdo jste?“ odpovídala ozvěna.

„Jaké je to u vás doma?... Jaké je to u vás doma?...“ opakovala ozvěna.

Malý princ si pomyslí: To je nějaká divná planeta! Je celá vyprahlá, celá zašpičatělá a slaná.